

Etajul șapte

Până atunci ajunsese o dată sau de două ori la etajul 7. După ce se mutase în noul bloc de apartamente apăsase din greșeală 7 în loc de 6, la etajul șase fiind apartamentul unde administratorul îi dăduse voie să depoziteze pachetele de cărți cărâte de la vechiul domiciliu până ce avea să-și amenajeze apartamentul său de două camere situat la etajul doi. Îi plăcuse mult ceea ce văzuse la acel „etaj” – situat de fapt pe terasa blocului și își propusese să revină după ce avea să termine corvoada mutării pentru a savura în voie priveliștea aeriană ce se deschidea de jur împrejur. Blocul era situat la periferia capitalei B. așa că perspectiva nu era obturată de niciun alt obstacol, cu toate că o macara plasată în proximitate anunța deja fatidica extindere a orașului. Deocamdată se putea vedea din acest punct de observație realitatea sau dacă se preferă *materialitatea* continuum-ului cer-pământ, ceea ce de cele mai multe ori rămâne, pentru locuitorul metropolelor moderne, o simplă idee, o abstracțiune sau ceva cu totul livresc cu excepția situațiilor fie dezagreabile, fie de-a dreptul tragice când aceasta se concretizează sub forma vreunei furtuni sau chiar a unui trăznet, neplăceri de care totuși orașul a știut cum să se ferească atât prin invenția lui Benjamin Franklin cât și prin tot felul de adăposturi, refugii, dacă nu chiar prin anumite clauze stipulate încă de la înființarea primei urbe – aceea ca cerul să-și vadă de ale lui și orașenii de ale lor. Și, într-adevăr, e un fapt ușor de observat că marile cataclisme lovesc arareori orașele, iar atunci când se întâmplă să se mai abată asupra unora – ele nu sunt nici pe departe cele mai importante, cazul Pompeiului și al Herculaneumului fiind de o notorietate istorică. Unele cutremure – și încă cele mai mari – abia dacă reușesc să mai zgârâie un pic hărțile noastre prin căderea unor blocuri, canalizările refluează sub impactul unor năpaste pluviale dând naștere unor inundații artificiale, dar în genere civilizația noastră urbană pare să fie scutită de atenția tunătoare a unui Jupiter sau de iritarea potopitoare a lui Iahve, spre deosebire de micile așezări, de satele răzlețe așezate, riscant, direct în coasta acestor divinități uraniene, bucurându-se deopotrivă de un pitoresc fără termen de comparație, dar și de hazardul manifestării acelei *unio sacra* sau *hieros gamos* – care rămân pentru orașean doar niște noțiuni abstracte, doar niște expresii livrești. Înzăpezirile, viiturile, trăznetele, dar și incendiile de vegetație, seceta, foametea lovesc mult mai năprasnic acele obști situate *extra muros*, semnul clar că omul de atunci se afla încă într-o stare naturală, fiind incapabil să negocieze un contract ce ar fi produs ca efecte *de jure* atât delimitarea clară a drepturilor și obligațiilor părților contractante, cât și a hotarelor domeniilor ce le revin în proprietate.

Orășeanul nu s-a limitat la a o spune, ci a trecut la fapte. Cine-și imaginează că zidurile orașului erau făcute ca să țină în afara lor străinii, dușmanii, leproșii, nebunii, vagabonzii, exclușii, indezirabilii, personae non gratae-le, barbarii, nomazii, cerșetorii, actorii, muzicanții, fiii risipitori, iscoadele, caii troieni, ispitele sau, dimpotrivă, pentru a-i ține înăuntru pe cetățenii dornici să plece, de frică să nu se golească cetatea, caz în care adăpostul devine închisoare, casa – temniță, patria – lagăr, naționalitatea – lanț, rudenia de sânge – otravă, – nu atinge decât aspectul cel mai superficial al acestei soluții urbanistice. Scopul închiderii orașului în spatele unor ziduri era mult mai profund și avea o miză de-a dreptul cosmică: separarea unei bucăți de pământ de legăturile sale cu cerul prin obturarea orizontului. Dovadă că după ce s-au extins suficient de mult, fiind înconjurate în cercuri concentrice de periferii și de periferii ale periferiilor, zidurile orașelor au căzut de la sine. Nu mai era nevoie de ele: *unio sacra, hiero gamos*, căsătoria dintre cer și pământ fusese desfăcută prin ocultarea orizontului în labirintul de clădiri, străzi, parcuri și cimitire din interiorul fiecărui oraș. Rareori un om își ridică privirea spre cer în timpul zilei – ochii nu-i sunt făcuți să suporte lumina soarelui, apoi ce interes ar avea din moment ce în loc de aripi are mâini, iar mâinile vor să modeleze pământul sau să-i cântărească bogățiile.

În timpul zilei contactul vizual cu cerul ar fi posibil doar prin intermediul orizontului, acest cer-pământ, acest pământ-cer, ceea ce după câte se vede orașul refuză. Doar noaptea ochii orășeanului se mai pot ridica întrebător-urlător spre stele și spre lună. Numai că această față nocturnă a cerului nu are nimic de a face cu pământul, ea este o amintire de dinainte ca pământul să fi căpătat ființă și o prefigurare a timpului în care nu va mai fi. Ea ne aduce aminte că „unirea sacră” nu e decât o căsătorie de conveniență, că Gaea nu e decât una din nenumăratele soții ale lui Uranus, că orizontul nu e decât o iluzie diurnă. Oricum, chiar și această ultimă perspectivă asupra relației dintre cer și pământ – fie ea și negativă – avea în cele din urmă să fie estompată și ulterior blocată de iluminatul public, de poluarea luminoasă ce acționa ca un capac peste oala unde orășenii fierbeau la foc mic în suc propriu.

Aceste gânduri și multe altele îi treceau prin minte lui Andrei Andreescu de când i se înfățișase fugitiv zăriștea de la etajul 7 unde poposisese accidental când apăsase din greșeală un buton al ascensorului din blocul unde se mutase recent. Încercase cele două uși de sticlă ale terasei situate de o parte și de alta a liftului, dar ambele erau închise. Exact în fața ascensorului mai era o ușă a ceea ce părea să fie o cameră tehnică, și ea închisă. Îi trecuse în gând să-i solicite o cheie de acces administratorului clădirii pe motivul – inventat – că ar fi un pictor interesat de perspective, iar locul de observație de pe terasa blocului ar fi fost cum nu se poate mai potrivit pentru realizarea unor peisaje aeriene. Cochetase cu această idee mult

timp după ce reușise să-și amenajeze apartamentul, mult timp după ce pachetele de cărți de la etajul șase fuseseră strămutate în noua sa locuință. Nu găsisese curajul necesar să formuleze o atât de bizară cerere, cu atât mai mult cu cât se temea să nu fie suspectat de deranjamente mintale sau de gânduri suicidare. Totuși nu renunțase la idee, doar că o amână pentru o altă dată, între timp petrecându-și mult timp în apartamentul său și pe cele două balcoane aferente acestuia citind, scriind, mâncând și bănd, într-o formă modernă de reclusiune și într-o asceză gurmândă. Programul său de lucru era unul foarte permisiv – câteva cursuri pe săptămână, vacanțe îndelungate – așa că se simțea ca un pensionar sau ca unul din privilegiații de demult ai sorții, scutiți de corvezile muncii zilnice. Îi privea pe ceilalți cu un sentiment de milă și de jenă. Toți ceilalți lucrau chiar și câte 12 ore pe zi, în timp ce el își permitea luxul de a nu face mai nimic cât e ziua de lungă. Deseori ziua i se părea chiar insuportabil de lungă, iar în acele momente pleca să se plimbe ore în șir într-un parc din apropiere sau răsfoia cărți într-o librărie din centrul orașului.

Într-una din zile, după ce băuse jumătatea rămasă dintr-o sticlă de whiskey, se hotărî să meargă la magazinul din apropiere pentru a-și mai cumpăra o sticlă. La întoarcere se surprinse apăsând în loc de etajul 2 pe butonul cu numărul 7 al tabloului de comandă. Părea că o forță mai presus de el îl determinase să facă acest gest, aproape că liftul plecase de unul singur spre mult gânditul etaj 7. Ușa ascensorului se deschisese cu zgomotul știut, lumina de pe hol se aprinse automat, iar el, chiar înainte să pășească pe palier, avu precauția subită de a trimite liftul la parter. „Acum nimeni nu știe unde sunt”, își spuse și simți o senzație ciudată de efracție, de depășire a unei linii invizibile într-o zonă puternic magnetizată. În același timp se abătu asupra-i o liniște mângâietoare, ca în copilărie când se ascundea într-un loc inaccesibil celorlalți și pe care-l simțea mai al lui decât orice loc din casă.

Își lipi fruntea de ușa de sticlă din partea dreaptă și privi în depărtare. Era puțin trecut de ora trei după amiază, automobilele se vânzoleau încolo și înapoi, un stol de ciori trecu pe deasupra blocului, soarele lumina estompat de un filtru subțire de nori iernatici. Liftul se auzea coborând și urcând la etajele inferioare. Andrei Andreescu știa că nu trebuia să se teamă că liftul se va opri la etajul său, la acest improbabil nivel de deasupra tuturor nivelurilor locuite. Poate doar dacă liftul s-ar fi defectat sau dacă s-ar fi ivit cine știe ce scurgeri prin izolația terasei, ceea ce putea exclude dat fiind că blocul era proaspăt dat în folosință. Putea spune că e în tărâmul nimănui, în *no man s land*, în intermundiu, în lumea dintre lumi, în însuși locul de obârșie al interludiului, intermezzo-ului, interesantului, interacțiunii, interferențelor, al întrezăririlor, al întrevederii, al întredeschiderii, al dialogului, al șoaptei, al ambiguității, al clar-obscurului, al nuanței, al vorbei în doi peri, al ironiei, al

metaforei, al poeziei. De aici, de la marginile capitalei, de la periferia centrului vedea cum se întretaie liniile despărțitoare, cum se îmbină hotarele și se topesc într-o substanță nedefinită, cum cerul și pământul se reunesc sub specia orizontului... Îl cuprinse o stare de exaltare, de entuziasm, de inspirație cum nu mai cunoscuse până atunci. „Ce o fi dincolo de ușa camerei tehnice?” se întreabă. Din punctul unde se afla nu putea vedea cât de mare este încăperea respectivă, cât se întinde în exterior, pe terasa blocului. Poate că nu era decât o ușă falsă... Poate o fi o altă ieșire pe terasă, din moment ce structura corespondentă de pe blocul alăturat părea să nu se continue mai departe de peretele cu ușile-ferestre. Apăsă pe clanța ușii metalice nu pentru a verifica – pentru că era sigur că clanța va rămâne nemișcată, ci doar ca gest reflex al revizitării solidității certitudinilor, de același tip cu mângâierea suprafeței unei mese sau a brațelor scaunului pe care stăm.

Spre mirarea lui clanța nu mai opusese știuta rezistență, și se mișcă sub slaba presiune a unui gest nehotărât. Andrei Andreeescu șovăi, cuprins de un sentiment indefinit de atracție și repulsie, ca în fața unei peșteri înunecoase. Curiozitatea și spaima, frica de a merge mai departe și lipsa curajului de a da înapoi, impresia că această întredeschidere e o șansă unică și neliniștea de a pierde lumea pe care o știa, speranța de acum și previziunea regretului de mai târziu – toate i se învălmășeau în cap făcându-l să ezite, să amâne finalizarea actului. În acest vertij îi trecu prin minte că ar putea să apese cât de ușor putea, la limita insesizabilului până la momentul creării unei fante oricât de subțiri pentru a putea, eventual, bloca închiderea ușii în caz că, luându-și un timp de gândire, s-ar fi întors a doua zi. Voia să simtă măcar mirosul ce răzbătea din spatele ușii până acum interzise, mirosul lumii de la etajul șapte. De la metaetajul 7. De la transetajul 7. De la pseudoetajul 7. Sau ar fi putut sta ore în șir sau zile în șir, de ce nu ani întregi, ar fi putut îmbătrâni în fața acelei uși deschise așteptând, ca orice om în căutarea legii, ca cineva să iasă și să-i facă dreptate. Desigur, nimeni nu ar fi ieșit, dar el ar fi putut rămâne așa, indefinit și, cine știe, după o vreme l-ar fi găsit – ghidați de miasmele neplăcute ale trupului său defunct așteptând, sprijinit de ușa liftului, în fața ușii întredeschise a camerei tehnice, asta dacă nu cumva dinăuntru nu ar fi ieșit un binefăcător abur îmbalsămător ce l-ar fi mumificat fără emisii olfactive și lichefierii mucilaginoase. Îi plăceau mult poveștile despre acele morți într-un fel amortale, cum era aceea a unui navigator solitar găsit după zeci de ani plutind în derivă pe yachtul său în mijlocul Oceanului, mumificat de soarele și sarea mării, ocrotit de briză și de mediul aseptice de pe acea insulă plutitoare. Înaripatele aerului erau departe de el, spre țărmuri, iar înaripatele acvatice nu puteau sări pe barca lui. După treizeci de ani de la moartea sa, omul – sau mai precis mumia lui – încă naviga între cer și pământ, între moarte și viață, între timp și eternitate, între corp și suflet –

întuneric în plină zi și luminează în beznă nopții... Avea o slăbiciune și pentru sinucigași pentru că și ei se instalau, prin autosuprimare, într-un tărâm intermediar unde continuau să trăiască prin viața rămasă neconsumată în ei – și de aceea credea că spânzurarea este imaginea cea mai emblematică a sinuciderii întrucât întruchipa în modul cel mai limpede suspendarea, agățarea și balansul, angajarea întregului trup într-un singur gest – mâinile care leagă ștreangul de plafon, picioarele care împing scaunul, gâtul care suportă deodată greutatea întregului corp – în funesta inversare de o clipă a polilor somatici, în mutarea fulgerătoare a centrului de greutate din zona pleviană în regiunea cervicală. Însă pentru el chiar și aceste gesturi aveau o brutalitate care-i repugna profund, erau prea violente pentru gustul lui înclinat spre diafan și spre liminal, spre eliptic și indecis. Dacă ar fi fost după el ar fi ales ca formă de existență supra biologică în care, în procesul metamorfozei, tocmai s-a dizolvat larva, ar fi rămas în stadiu de pupă, între omidă și fluture, închis într-o crisalidă eternă... Dar cum histoliza le era refuzată oamenilor, alesese cel mai similar mod de viață: la întretăierea dintre oraș și suburbie, la marginea societății, refuzându-și mereu o formă definitivă, contrazicându-și punctele de vedere când simțea în ele cel mai slab iz dogmatic, jucând șah de unul singur. Dacă ar fi fost să o facă pe psihanalistul, ar fi spus că își putea aduce aminte cum tatăl lui îl obligase încă de mic să practice acest joc dublu, să polemizeze cu sine, să apere o teză apoi pe cealaltă, contrazicându-l aproape tot timpul după ce inițial îi dăduse impresia că-i dădea dreptate. De fapt lucrurile se întâmplau în modul cel mai dureros pentru un copil mic. Când, încurajat de tatăl lui să aleagă una dintre soluțiile unei probleme, încerca să o argumenteze, vedea în ochii părintelui său o sclipire de bucurie ce-l bucura atât de mult încât îi cădea mereu pradă. În primă instanță, tatăl nu doar că nu-l contrazicea, dar îl aproba cu însuflețire, îi furniza alte argumente în favoarea afirmațiilor susținute de el, păreau că cântă amândoi pe un singur glas, iar copilului îi creștea inima de bucurie. Însă după ce epuizau tot ce putea fi imaginat în legătură cu subiectul în discuție, tatăl lui începea demolarea metodică, pas cu pas, a tot ceea ce construiseră atât de frumos împreună. Era o umilință greu de suportat, iar Andrei se retrăgea mereu rușinat și înfrânt. Concursul de dezbateri se relua exact în aceleași detalii, iar el cădea mereu în cursa întinsă de tatăl său până într-o zi când, după ce termină ce avu de spus, exact în clipa când tatăl lui se pregătea să deschidă buzele pentru partea a doua a polemicii, se trezi că i-o ia el însuși înainte, combătându-și punct cu punct tot ce exprimase anterior. Îi intrase atât de mult în sânge arta combaterii încât o exersa cu plăcere mult după ce plecase din casa părintească, aproape că și uitase de unde o deprinsese. Nu era numai asta. Mai era un anume mod de a vorbi, de a ascunde, de a pune degetul la gură în fața unor întrebări sau afirmații prea directe, o manieră de a încheia în coadă de pește discuțiile, de a

transmite prin aluzii și perifraze, dar și mai des prin grimase și priviri, prin tonalități, prin ghicitori, prin aluzii, prin proverbe sau versuri...

Mâna lui mai exercită o forță de câțiva micronewtoni pe clanța ușii și o amintire îl făcu să tresară brusc ca și cum ar fi fost curentat de această nouă mișcare. Își aminti cum ratase singura șansă de a publica ceva important. Fusese invitat să colaboreze la o nouă ediție a *Enciclopediei universale* ce urma să apară în vreo 40 de limbi și în loc să se achite de definițiile termenilor ce i se dăduseră, propusese un termen nou, inventat de el: *diascendență*. Își amintea și acum jena academicianului care-l invitase să colaboreze la dicționar când văzu, în locul paginilor așteptate de la el, micul său articol despre un termen inventat de el, inexistent și intraductibil. După câteva clipe de gândire distinsul academician îi spusese iritat: „cum ai putut crede că pot introduce în dicționar un cuvânt inventat de tine, inexistent în limba noastră; ăsta nu e un dicționar de termeni fictivi, e un dicționar de termeni reali, înțelegi?” După ce-i trecuse sentimentul de rușine parcă cuvântul creat de el îi devenise și mai drag, așa cum părinților le sunt mai dragi copiii becnici decât cei reușiți. I se întipărise în minte și nu și-l mai putea scoate precum acele melodii difuzate continuu de creierul nostru încontinuu în clipe de oboseală sau de surescitare. Adevărul e că argumentele lui i se păreau uneori fermecătoare și și le repeta încântat: *diascendență* este un termen compus exact după modelul transcendenței, este un cuvânt perfect plauzibil (deși, într-adevăr, poate fi confundat cu descendență). Compus – ca și transcendență – dintr-un prefix, *dia-* plus *scandere*, a urca, a escalada – diascendența se referă la capacitatea de accede la o zonă situată între extreme sau mai exact la punctul în care extremele se întâlnesc și se dizolvă, neutralizându-se reciproc, la o lume a intervalului, la o „trascendență pe orizontală”.

Acum își dădea seama că ascensorul blocului său se transformase – de la etajul 6 – într-un *deascensor*, într-un vehicul ce-l transportase în lumea dintre lumi doar visată și documentată cu exemple livrate în coloanele aferente propunerii sale din Dicționar. Între timp uitase de această încercare terminologică, însă azi îi reveni cu putere chiar în clipa în care apăsa pe clanța camerei tehnice.

Să fie cineva înăuntru? Era o posibilitate destul de mare, din moment ce pentru prima oară clanța părea să se miște sub apăsarea mâinii sale. Poate era bine să bată înainte, așa cum prevăd normele de politețe din lumea obișnuită. Regulile din lumea normală nu puteau fi aplicate însă și unei camere tehnice de la etajul de deasupra unui bloc de locuințe, așa că își luă inima în dinți și împinse cu putere ușa. Se trezi într-un fel de sală a motoarelor ce păreau scoase din funcțiune – deși în încăperea enormă, căreia nici nu-i putea zări încheieturile, se putea auzi un zgomot industrial surd dar constant, un zumzet specific funcționării la turație

minimă, de întreținere. Trecu pe lângă un fel de cisterne dotate cu niște robinete imense, flancate de o parte și de alta de două scări de nichel ce duceau spre o platformă de tablă zincată întinsă pe toată lungimea cazanului orizontal, legând cele două capete superioare ale scărilor. Probabil, gândi Andrei Andreescu, platforma este pentru recoltarea unor probe din cisternă, dar atunci robinetele pentru ce or fi? Niște scripeți gigantici atârnav dintr-un plafon invizibil, ceva ce aducea cu o pompă petrolieră rămăsese încremenită între cele două mișcări ale brațelor sale, trecu pe lângă un șir de contoare încastrate în ebonită neagră, prevăzute cu un soi de panouri de comandă, iar un aparat ce aducea a locomotivă fixată pe niște piloni de fier părea în acest context o locuință lacustră. Deși puternică, lumina era difuză, fără o sursă precisă, nu se puteau vedea luminatoarele pe unde pătrundea... Ar fi crezut că a pătruns într-un muzeu al tehnicii, dacă nu s-ar fi trezit în fața unor dulapuri imense – ce aduceau cu computerele de la începutul apariției lor – pline de sloturi, mufe, cabluri și leduri ce licăreau întruna de parcă ar fi măsurat pulsațiile, vibrațiile, presiunea sângelui și undele cerebrale ale unui animal ascuns vederii. Pe micile ecrane, plasate din loc în loc, se derulau cu o viteză foarte mare tot felul de combinații de numere și simboluri, litere și emoticoane într-o înșiruire complet arbitrară – o fi poate vreun cod de operare?, se gândi Andrei Andreescu.

Sala devenea dintr-un moment în altul tot mai labirintică, asemenea unei biblioteci sau unei arhive imense, ori mai precis unui depozit de materiale de construcție din magazinele de bricolaj unde rândurile de rafturi formează coridoare interminabile unite cu alte ramificații și trecători ce dau spre alte șiruri de schele. Pe fiecare dintre aceste polițe metalice stăteau așezate însă aceleași mecanisme prevăzute cu leduri și cabluri, cu sloturi și mufe, ca într-o uriașă sală de servere. Deja se simțea răcit și obosit, voia să se întoarcă dar se temea că nu va mai reuși să găsească atât de ușor drumul înapoi. Ar fi vrut să se așeze un pic și să asculte zumzetul acela continuu, slab, perceptibil doar dacă-ți încordai auzul, căci așa cum în unele imagini duble poți distinge cea de-a doua imagine doar dacă te uiți într-un anumit fel, dacă-ți închizi un ochi, dacă-ți apleci capul într-o anumită poziție, tot astfel anumite sunete nu pot fi distinse decât dacă asculți aparenta tăcere într-un anumit mod, nu putea spune exact care, știa doar că o anumită relaxare a trupului și o golire prealabilă a minții produceau această senzație acustică despre care, la drept vorbind, cine ar fi putut spune cu siguranță că nu este o simplă halucinație? De data aceasta își dădu seama că impresia muzicală se forma pe măsură ce înainta într-o anumită direcție și se estompa dacă se întorcea sau apuca într-o alta, ca și cum l-ar fi ghidat să o apuce doar pe o anumită cale. După mai multe întoarceri, ezitări și opriri i se păru că găsisse direcția corectă din moment ce muzica se auzea tot mai limpede și mai tare. Nu recunoștea autorul acelei curgeri de note tragice și senine, de nostalgie și fericire, de

voluptuoasă sfâșiere. Când muzica atinsese atât apogeul intensității cât și al dramatismului amalgamului sonor Andrei Andreescu zări așezată la un birou, precum custodele unei săli de lectură, o ființă cu totul nedefinită, desprinsă parcă din *Trinitatea* lui Rubliov. Nu ai fi putut spune dacă este bărbat sau femeie, dar nici că aparține genului hermafrodit. În înfățișarea ei se topeau toate distincțiile și categoriile, dar era, mai ales în privirea ei piezișă, o transparență mată, o rază ce trecea dincolo de cel privit, parcă pentru a-l cuprinde mai bine. Era ceva ce te făcea să simți că ți-ai găsit locul, că ai ajuns la liman, un fel de acasă imaterial, ca mângâierea unui obiect îndepărtat și intangibil.

Andrei făcu câțiva pași spre Îngerul lui Rubliov – chiar așa îi spuse și se gândi ce coincidență era asta să poartă același nume cu al părintelui personajului din fața lui – și, deodată, muzica ce-l înconjura deveni o cantată bisericească, un fel de imn religios care-l slăvea pe cel de Nenumit... printr-un fluviu de apelative compuse cu prefixul Dia, dar Dia – nu trimitea în primul rând la Dia...vol?, dădu să se înfiripe un gând pe care-l reprimă imediat... cântarea începea astfel: Slavă ție, Diademă, slavă, existență Diafană, pe tine te preamărim, între toate, Diaconie, veșnică Diacronie, sublimă Dialectică mai presus de orice înțelegere, slavă ție, Dialog primordial, minunată Diafragmă a lumii, Diamant mai presus de toate splendorile văzute, Dioceză a pământului și cerului, Diatribă neîndurătoare a Judecății, Diagonală a celor patru elemente, ție ne închinăm, Dialect al îngerilor și Diasporă a celor nefericiți, Diapazon al celui mai pur sunet, Tu ești cel ce este, Diateză absolută, Diacrisis neîntrecut, eternă Diastolă a mișcării și Diageneză spirituală, Diametru ce desparte și adună laolaltă, Dianoză vindecătoare, Dioptrie a luminii veșnice...

Imnul cântat devenea tot mai rapid, Andrei fu cuprins de amețeală și tot ce mai putea auzi era un puternic, nesfârșit, mereu reluat Dia... Dia... Dia...

Abia după al treilea curs la care nu venise oamenii începuseră să se pună în mișcare. Îl știa singur și primul gând care le venise în minte era să nu i se fi întâmplat ceva în casă. Au urmat apeluri telefonice, mesaje și, în cele din urmă, o vizită la domiciliu din partea directorului școlii unde lucra. Acesta venise împreună cu un coleg, contactă administratorul blocului unde locuia, îl amenință că va chema imediat poliția și procuratura dacă nu va colabora. În cele din urmă se găsi o cheie de rezervă a apartamentului unde locuia profesorul Andrei Andreescu și, după multe bătăi în ușă și apăsări ale soneriei, procedară la deschiderea ușii – deși celălalt coleg cu care venise însoțit directorul se opusese acestei proceduri care, în mod normal, ar fi trebuit să se desfășoare doar de față cu un reprezentant al poliției. Administratorul blocului încercă să scape cât mai repede de cei doi vizitatori dând să închidă

ușa repede imediat după ce aruncaseră o scurtă privire înăuntru. Se simțea cumva vinovat că păstrase, fără știrea proprietarului, o cheie de rezervă, în cazul în care s-ar fi întors ar fi fost dat în vileag că mințise când le-a spus că „domnul profesor mi-a lăsat-o pentru orice eventualitate, pentru a veni să ud florile dacă se întâmplă să plece mai mult timp”. În apartament domnea atmosfera aceea specifică unei plecări scurte: o carte deschisă, o veioză aprinsă, radioul pornit, ușile camerelor deschise... Părea că profesorul Andreescu urma să se întoarcă dintr-o clipă în alta de la magazinul situat în apropierea imobilului. Aproape că le veniră să se așeze și să-l aștepte să se întoarcă și probabil că asta ar fi și făcut dacă nu ar fi știut deja ceea ce știau despre absența lui nemotivată și stranie, căci era un profesor care respecta programul, nu lipsise niciodată în toată cariera lui de la școală. Telefonul mobil stătea descărcat pe unul din colțurile biroului din living. „Să nu atingeți nimic, vă rog”, spuse administratorul când îl văzu pe director îndreptându-se spre telefon. Acesta se răzgândi și făcu cale întoarsă spre ieșire. „Da, e limpede că nu e aici... Să ieșim... Unde oare poate fi?” Administratorul răsuflă ușurat și își plasă cheia în buzunar cu gândul să nu o mai dea sub nicio formă altor persoane, nici măcar poliției. „Haideți să ne aruncăm o privire și la subsol”, spuse directorul străfulgerându-i un gând sinistru. „Are vreo boxă ceva?” „Nu avem subsol, avem o parcare subterană”. Coborâră la cele două niveluri ale parcurii subterane și tot ce putuseră vedea erau câteva mașini aliniate între cele două linii paralele de var alb. Nu identificaseră niciun spațiu care să le rețină atenția, nici un loc unde să se consume un gest necugetat. Urcară din nou în lift de astă dată pentru a ajunge la parter, dar în clipa când apăsă butonul pentru parter, directorul îl întrebă pe administrator: „am văzut că e un bloc de șase etaje, de ce apare și etajul 7?” „A, etajul 7 este practic cel de pe care se iese pe terasa blocului, este un etaj tehnic, un fel de casă a liftului. „Să mergem acolo!”, spuse sec directorul spre furia aproape manifestă a administratorului. Îi dispăcea profund tonul autoritar al directorului, rezultatul unei deformații profesionale care-l făcea să nu mai distingă între „civili” și subordonații cu care avea de a face zilnic de peste douăzeci de ani de când ocupa fotoliul directorial. Totuși, nevrând să aibă alte probleme, administratorul fu de acord să-i însoțească pe cei doi până la ultimul etaj, fiind sigur că după acest ultim moment neplăcut se va putea întoarce acasă unde-l aștepta meciul de fotbal din Cupa Cupelor, alunele și berea de pe măsuța din fața televizorului. Ușile se deschiseseră cu un sunet surd, lumina becului se aprinse automat iar lângă una dintre ușile de sticlă de pe care se ieșea pe terasă, cea din partea dreaptă cum ieșeau din lift, zăriră o sacoșă cu cumpărături, o sticlută de whiskey golită pe jumătate. Pe geam se vedea o urmă ca și cum cineva ar fi stat vreme îndelungată cu fruntea lipită de ușă. Ușile fură verificate și erau închise. „E posibil să...”, dădu să întrebe

directorul. „Absolut deloc. Cheile sunt închise pe dinăuntru, nimeni nu are acces la ele, nici măcar eu. Și oricum...” Directorul înțelesese ce voise să spună: oricum s-ar fi aflat dacă dom profesor ar fi încercat să-și ia zborul de pe acoperișul blocului... „Dar, da, sacoșa e a lui, continuă administratorul. E sacoșa cu care își face cumpărăturile, o știu foarte bine...” Încercară și ușa din partea stângă – și era tot închisă.

„Așadar, nu mai e nimic de văzut aici... Se pare că acesta este ultimul loc unde a fost profesorul Andreescu.” „Da, e foarte ciudat, nu știu ce să vă spun, domnule director, spuse administratorul aproape înecat în lacrimi, la gândul că în seara aceea adio meci, adio dulcii liniște a unei serii domestice.... Vor trebui să cheme poliția de îndată, cine știe când se va termina nenorocita de zi, ce zi?, s-ar putea să urmeze zile, săptămâni întregi de cercetări, de anchete și investigații, își spuse în sine, lăsând să-i scape în afară doar un oftat adânc. Directorul privi atent în sus, în jos, în lateral – în afara celor două uși din stânga și dreapta ușii liftului nu mai era, într-adevăr, nimic de văzut... Între cele două ieșiri pe terasă se întindea doar un perete alb, strălucitor de alb, alb ca o întrebare fără răspuns...

„Alo, sunt administratorul blocului A din strada B, aș vrea să raportează dispariția unui locatar...”